

Nettie's verjaarspresent

DOOR
ALETTA HOOG.

Nettie hield dol van lezen. Al haar boeken met verhaaltjes had zij al dikwijls overgelezen en daarom zei ze tegen haar peettante: „Ik wou zoo graag een dik boek op mijn verjaardag hebben, waar ik telkens weer nieuwe verhaaltjes in vind.”

Dat knoopte tante in 't oor, want het was immers gauw 4 October en dan werd Nettie negen jaar.

Den dag tevoren vroeg Nettie, toen tante even bij haar aan huis kwam: „Wat krijg ik morgen van u? Mag ik raden?” Tante, die nog wel wist hoe prettig zij 't vond om naar een verjaarspresent te raden, toen zij klein was, zei: „Ja, dat mag, maar ik zeg alleen *nee*.”

„En als u dan niets zegt, dan weet ik, dat het *ja* is, lachte Nettie. Toen begon ze te raden: „Een pop?” — „Nee.” — „Een springtouw?” — „Nee.” — „Een sponsedoos?” — „Nee.” — „Een bal, 'n theeserviesje”... 't was allemaal „nee.” — Een dik boek.” — Tante wachtte even met

antwoorden. „Ik weet 't al, een dik boek!” juichte Nettie.

„En toch is 't *nee*,” zei tante, „tenminste 't *is* geen dik boek, maar 't *wordt* wel een dik boek.” Nu begreep Nettie

er niets van. „Maar tante, een boek *groeit* toch niet!”

„Nee, 't *groeit* niet, en toch is 't eerst dun en wordt het later dik.” — „Een prentbriefkaarten-album?” — „O nee, je raadt het toch niet, wacht maar tot morgen.” Tante wou niets meer zeggen, en Nettie moest wel geduld hebben tot morgen.

Op Nettie's verjaardag na de koffie, daar kwam tante en met een ferm verjaarskus gaf ze Nettie een slap, plat pakje. „Daar heb je nu 't boek, dat dik *wordt*,” zei tante.

Nettie maakte het pakje open. „Hè, wat 'n aardig kaft,” zei ze en las den titel: „*Vrij en Blij*.” Toen keek ze in 't boekje. „Er staan maar 'n paar verhalen in,” zei ze teleurgesteld, en ze vergat heelemaal om tante te bedanken.

„Luister eens; juffrouw Ongeduld, ik heb je wat te vertellen,” zei tante. „Je krijgt nu tweemaal in de maand zoo'n boekje, dat stuurt de boekverkooper heel deftig aan jonge-juffrouw Nettie Verstege. En al ziet het er soms (niet altijd) van buiten 't zelfde uit, van binnen is 't heel anders, elk boekje is weer verschillend, en sommige verhalen worden vervolgd, en zoo krijg je telkens weer wat nieuws te lezen. En als je weer jarig bent, dan heb je vier en twintig van die boekjes gekregen. Dan laten we er den boekbinder een mooien band om maken, en dan heb je een dik boek, waarin je al de verhalen nog eens over kunt lezen. Is 't nu niet waar, wat ik zei, dat het een dik boek *wordt*?”

Nettie knikte van ja, haar gezichtje was heelemaal opgeklaard. „Wat leuk!” zei ze, „dank u wel voor 't verjaarspresent,” en ze gaf tante een zoen, dat het klapte.

En òf Nettie plezier had van haar verjaarspresent! Zooveel plezier, dat zij, toen ze tien jaar zou worden, tegen tante zei: „Geef u me maar weer net zoo'n verjaarspresent als verleden jaar, want dan krijg ik weer een boek, dat dik *wordt*, er staan telkens weer heel andere verhalen in.”

En tante deed het.

En jullie, die dit leest, moet het eens aan je vriendjes en vriendinnetjes vertellen, misschien zijn er onder hen wel kinderen, die in October of November jarig zijn, en die nu ook op hun verlanglijstje willen zetten: een boek, dat dik *wordt*.

